

Som følge af den angivelse af temaet for den konkrete interesseafvejning, der er indeholdt i lovforslagets § 18, er den foreslåede regulering af forholdet til de almindelige tavshedspligtsforskrifter dog formentlig uden større praktisk betydning.

Det tilføjes, at adgangen til at videregive registrerede oplysninger til private vil kunne indskrænkes yderligere, men derimod ikke udvides, i de individuelle forskrifter, der skal fastsættes for det enkelte register, forinden det tages i brug, jfr. de indledende bemærkninger til lovforslagets kapitel 5.

Spørgsmål 9 1976-77: »ad § 20.

Ministerens kommentar til artiklen af cand. jur. Oluf Jørgensen (bilag 5) udbedes. Herunder kommentar

- til hovedkonklusionen: af »lovforslaget indeholder en svækkelse af retsgarantierne med hensyn til videregivelse af registrerede personoplysninger« (side 1),
- til diskussionen vedrørende almindelige og specielle tavshedsforskrifter (side 2-8),
- til konstateringen af, at lovforslaget vil »have den virkning, at skattemyndighederne, i modsætning til de sociale myndigheder, ikke må videregive oplysninger til andre myndigheder« (side 36).«

Svar:

1. Den artikel, som udvalget har udbedt sig kommentarer til, er senere offentliggjort i tidsskriftet Juristen og Økonomen 1977, side 289 ff.

I artiklen fremhæves det indledningsvis, at bestemmelsen i lovforslagets § 20 om videregivelse af registrerede oplysninger til andre offentlige myndigheder bygger på en forudsætning om, at lovgivningens almindelige regler om tavshedspligt for personer, der virker eller har virket i offentlig tjeneste eller hverv, er uden betydning, når det drejer sig om at videregive oplysninger til andre myndigheder. Denne forudsætning er efter forfatterens opfattelse ikke holdbar, og en væsentlig del af artiklen er optaget af en udførlig argumentation for dette standpunkt.

Den problemstilling, som forfatteren her har taget op, har ikke tidligere været undergivet nogen mere indgående behandling i den juridiske litteratur. Justitsministeriet har derfor fundet det påkrævet med en mere udførlig redegørelse om forholdet.

På grundlag heraf er det justitsministeriets opfattelse, at en forvaltningsmyndigheds udlevering – eventuelt i form af udlån af aktstykker – til en anden forvaltningsmyndighed af oplysninger, som må skønnes at have betydning for den anden myndigheds virksomhed, herunder for en afgørelse, som den anden myndighed skal træffe, i hvert fald som hovedregel ikke vil kunne anses for stridende mod den almindelige tavshedspligt efter straffelovens § 152 og § 264 b (og tjenestemandenslovens § 10, stk. 2).

Justitsministeriets argumentation for denne konklusion, der er anført nedenfor under pkt. 2-4, behandler en række af de synspunkter, som forfatteren har anført til støtte for sin afvigende opfattelse. I pkt. 5 redegøres der nærmere for den sondring mellem almindelige og specielle tavshedspligtsforskrifter, der indeholdes i offentlighedslovens § 7, og de af forfatterens synspunkter, som udvalget særligt har fremhævet, er herefter kommenteret nedenfor under pkt. 6.

2. Lovgivningens almindelige regler om tavshedspligt for personer, der virker eller har virket i offentlig tjeneste eller hverv, indeholdes dels i borgerlig straffelov § 152 og § 264 b dels i tjenestemandenslovens § 10, stk. 2.

Bestemmelsen i straffelovens § 152 har følgende ordlyd:

»§ 152. Røber nogen, som virker i offentlig tjeneste eller hverv, hvad han i tjenestens eller hvervets medfør har erfaret som hemmelighed, eller hvad der ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan, eller udnytter han uberettiget sådan kundskab, straffes han med

Stk. 2. Efter ovennævnte regler straffes også den, som efter at være fratrukket stillingen på nogen af de angivne måder forser sig med hensyn til tjenestehemmeligheder, som han i stillingen har erfaret.

Stk. 3.
.«

Bestemmelsen indeholder ikke nogen selvstændig fastlæggelse af tavshedspligtens genstand. Et forholds karakter af en »hemmelighed« kan, som anført i bestemmelsen, være fastslået ved lov eller administrativ forskrift (bekendtgørelse, cirkulære, forretningsorden, pålæg i det enkelte tilfælde, f. eks. i form af fortroligt-stempling, osv.), men beror i øvrigt på forholdets natur, dvs. på en konkret vurdering af oplysningens eller emnets beskaf-